Temps Ordinari - Vuitè diumenge

Per DavidG el dl., 24/02/2025 - 00:00

Sir 27, 4-7
1Co 15, 54-5
Lc 6,39-45

Diu l'Esperit: -Vine!

I respon el qui ho escolta: -Sí, vinc de seguida.

Com una llavor de pregària, aquestes paraules al final de la Bíblia es podrien representar amb el gest de caminar. Fer una passa rere l'altra ens evoca l'encontre amb el Senyor. Caminar pot esdevenir expressió física d'allò que esperem: la vida en Crist. Una vida que és resultat de la suma dels passos de mort a resurrecció transitats amb a Ell. Perdem per guanyar, donem per rebre, morim per ressuscitar, caiem i som posats en peus. Ens sentim atrets per quelcom que anhelem i desplacem el nostre cos vers ell. Si no fos pel peu que atura la caiguda, perdríem l'equilibri i aniríem per terra. Però no: recollint tots dos peus i redreçats, ens trobem més enllà, on volíem, més a prop del que desitjàvem. Som atrets per l'amor de Déu i a cada passa el vincle esdevé més íntim.

Ignoro si un infant pot aprendre sol a caminar o si la presència d'un altre, que ja camina, és fa necessari. El cert és que caminar junts, la sinodalitat, és una expressió que ens ajuda a entendre el nostre ser Església. Ens necessitem per viure en Crist. Junts descobrim que som atrets cap al Senyor. Junts aprenem les maneres d'atansar-nos-hi, vencem les dificultats i ens complementem com un sol cos que reneix a cada obstacle. Ho hem demanat a la pregària per a tots els homes i dones: que el mon camini en la vostra pau, Senyor.

A la segona lectura, Sant Pau insisteix amb la metàfora de la postura corporal: manteniu-vos ferms en el fonament de la victòria de Jesucrist. La paraula de Déu, doncs, ens recorda la promesa de la resurrecció de cada dia, la victòria que ens permet aixecar-nos i que ens porta cap al Senyor que ens diu: *Vine!*

Però no es tracta de posar-nos a caminar si abans no sabem on anem i per on ens convé passar: Un cec seria capaç de guiar un altre cec? No caurien tots dos en un clot? Només un cop formats, els deixebles arriben a ser com el seu mestre, diu l'Evangeli avui. Se'ns avisa de no deixar-nos guiar per qui no sap on va, perquè encara no és com el mestre, com Joan que de la barca estant exclama: És el Senyor!

Tanmateix aquesta ceguesa no és un impediment definitiu per a seguir Crist. A l'Evangeli, roman l'esperança de que la ceguesa en l'Esperit sigui corregida per la gràcia de Déu, sempre que acceptem humilment la correcció. Treu-te primer la biga del teu ull, i llavors hi veuràs per poder treure l'estella de l'ull del teu germà.

Empesos i atrets pel desig de Déu, ens cal examinar les intencions del nostre cor en emprendre el camí. Cap on volem dirigir les nostres passes. Si de debò volem avançar en l'esperit de les benaurances, què fem amb la biga de la discòrdia, de la injustícia o de la violència al nostre ull? Ens cal examinar i depurar el que ens fa perdre visió i ens fa perdre la inèrcia del seguiment de Crist.

Abans de posar els dos peus a terra cada matí, que el primer pensament sigui per demanar al Senyor que ens atregui cap a la seva bondat. Que cada gest que fem i cada projecte que emprenem s'incorpori a la inèrcia del Regne de Déu. Que res de nosaltres quedi fora de vos, Senyor!

Tot fent camí, ens cal conjugar la victòria de Crist amb les nostres derrotes parcials: la seva resurrecció amb les caigudes pròpies del qui s'arrisca mogut pel desig de plenitud. Caiem i ens redrecem a cada ocasió a l'espera de ser ressuscitats definitivament. I en aturar-nos, al terme de cada etapa, caldrà reprendre el mapa, revisar per on hem passat i reconèixer si som allà on el Senyor ens volia dur.

Paulatinament, prenen més i més sentit les paraules de Jesús al darrer sopar. Al terme del llarg camí fins a Jerusalem, a les portes del pas definitiu de mort a vida plena, Jesús ens torna a dir com aquella primera vegada. Quin camí hi porta? Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú va al Pare si no és per mi.

ETIQUETES
CAMÍ DIRECCIÓ SINODALITAT CEGUESA